

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

«Ἀναπλάσεως» καὶ «Ὁρθοδοξίας»
ὁδὸς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σίνωδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὑπὸ Μιχαήλ
Ι. Γαλανοῦ. — Ἡ ἐνέργεια τῶν ἐργασιῶν τῆς Νέας Ἱερᾶς Συνό-
δου μετὰ τὰς λεπτομερεῖας ὑπὸ Κ. Κ. — Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Νέου
Μητροπολίτου. — Ὁ Θάνατος, ὑπὸ Κ. Ν. Μακάρου. — Σύντομος
ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυρια-
κῆς, ὑπὸ Μ. Γ.

ΕΠΙ Τῇ ΕΚΛΟΓῇ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ὅτε ἡ «Ἀνάπλασις» ἐδημοσίευσε τὰς γνώμας
τῆς περὶ τῶν προσόντων, τὰ ὅποια ἀπαραιτήτως ἐπρεπε
νὰ περιεσφύσῃ τὸν Νέον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, καὶ
περὶ τῶν ὅρων, ἐν τοῖς τῶν ὁποίων προσήκει νὰ διεξαχθῇ
ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερέων
εἶπε πρὸς τινα φίλον· «Ἄ! καταλαμβάνω! οἱ Ἀνα-
πλαστικοὶ θέλουν διὰ Μητροπολίτην τὸν Ἅγιον
Σπάρτην».

Ἡ μαντικὴ αὕτη ἀναφώνησις ἐμαρτύρει ποῖαν θέσιν
κατεῖχεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Θεόκλητος ἐν τῇ συνει-
δήσει καὶ ἐκείνων ἐτι, οἵτινες δὲν ἦσαν προκαταβε-
μένοι νὰ ψηφίσωσιν αὐτόν. Ἐπιδειχθεὶς τῆς εἰκόνας
τοῦ ἀξίου Πρωθιεράρχου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας,
ἡ μορφή τοῦ Σπάρτης ἀνέκυπτεν ἀφ' ἐαυτῆς ὡς γνη-
σίᾳ ἐνσάρκωσίς τῆς· καὶ ὑπὸ ἐκλογὴν ἀνεπηρέαστον
καὶ ἐντελῶς κανονικὴν, ἀνωμολογεῖτο ὅτι αὐτὸς ἦτο
ὁ ἐνδεδειγμένος εἰς προτίμησιν.

Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο. Ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη, ἀξίᾳ
εἰς τὴν πορείαν τῆς ταύτης, τοῦ σεβασμοῦ ὧν μας,
δὲν ἠθέλησε διαπίψεων καὶ περιελύσεων νὰ ἐπιβάλῃ
Μητροπολίτην τῆς ἰδίας τῆς ἀρεσκείας· πεισθεῖσα δέ,

ὅτι ἡ πλειονοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶχε στερεῶς
καὶ ἀμεταθέτως ἀποφασίσαι τὴν υποστήριξιν τοῦ
Σπάρτης, καὶ ἀναγνωρίσασα τὴν ἀγνότητά τῆς προθέ-
σεως ταύτης, τὴν περιέβαλε καὶ αὕτη διὰ τῆς εὐνοίας
τῆς. Καὶ οὕτω ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σπάρτης Θεοκλήτου εἰς
Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἐγένετο ἐν θαυμασίᾳ συμ-
πνοίᾳ παμφηρεῖ καὶ εἰς ὀλίγα μόνον λεπτά, ὑπὲρ αὐτοῦ
δὲ χαίρων ἐψήφισε καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ καλὸκαρδὸς Ἐπί-
σκοπος, ὅστις προηγουμένως εἰς τὰ παρ' ἡμῶν ὑπο-
μνησθέντα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ Μητροπο-
λίτου διέγνω ὑπ' αὐτὰ ἀνατέλλουσιν τὴν γεραίραν
καὶ ἀγνήν μορφήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπάρτης καὶ
Μονεμβασίας.

Ἡ ἐκλογὴ αὕτη, μέλλουσα νὰ ἔχῃ ἀνυπολόγιστά
ἀγαθὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἱεροῦ κλήρου
καὶ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας, τιμᾷ τὰ μέγιστα τὴν
ἐν ἁγίῳ ἀληθῶς πνεύματι συντελέσασαν αὐτὴν Ἱερὰν
μας Σίνωδον, καὶ διεγείρει πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων βα-
θυτάτης εὐλαβείας καὶ θερμότητος ἐκ μέρους ὧν
μας εὐγνωμοσύνης. Ἡ κοινὴ συνείδησις ἐν Ἑλλάδι
ἀπέβλεπε μετ' ἀγωνίας εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ Μητρο-
πολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν. Ἀνεγνώριζον οἱ πάντες,
ὅτι ἡλθομεν πλέον πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, καὶ
ὅτι ἐχρειάζετο μία φωνὴ ἱκανὴ διὰ νὰ μᾶς παρη-
γορήσῃ, καὶ μία χεὶρ, ἰσχυρὰ διὰ νὰ μᾶς ἀπο-
σύρῃ. Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ χάους, τὸ ὅτεον παρού-
σῃ εἰσέτι ἡ πολιτικὴ μας ἀκαταστασία, ἐφλογίζετο
περισσότερον ὁ πόθος τῆς ἀναδείξεως Μητροπολίτου δυ-
ναμένου νὰ ἐπιμεληθῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ στηρίξῃ
ψυχᾶς κλονισμένας, κινδυνεύουσας νὰ ματαπέσωσιν
εἰς τὴν ἀβυσσον ἀθεραπεύτου ψυχρότητος, ἥτις οὐ τὰς
καθίστα δριστηκὴν καὶ ἀνεπανόρθωτον τὴν ἀθυμίαν, τὴν
κατάπτωσιν, τὴν διαφθοράν.

Εὐτυχῶς τὸ γενόμενον ἐπέφερε γενικὴν τὴν ἀνακού-

φισιν, κοινήν τὴν ἀναβάσιν, καὶ ἔκαμε ν' ἀναβα-
στήσῃ εἰς πολλὰ στήλη ἢ ἐλπίς, ἥτις ὁδηγεῖ πρὸς τὴν
σωτηρίαν, ὡς ἡ ἡὺς εἶνε ἐκείνη, ἐξ ἧς ἀναβλαστάνει ἡ
ἡλιακὴ ἐμφάνεισι καὶ ζωὴ. Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο ἀρίστα
δηρμηνεύει ἡ ὅψις τοῦ ἁγίου Πατρῶν, ὅτε τὸν συνη-
τήσαμεν κατερχόμενον τὰς βαθμίδας τοῦ Συνδικτοῦ
Μεγάρου. Ὁ σεπτὸς ἱεράρχης, ὁ τοσοῦτον διακριθεὶς ἐν
τῇ ὑπὲρ τῆς Ἑκκλησίας εὐτολμία, προνοία καὶ
στοργῇ, ὅστις θὰ ἠδύνατο καὶ πατριαρχικὸν θρόνον νὰ
τιμήσῃ, ἀπήστραπτεν ἐξ ἀγαλλιᾶσεως, διότι ἀδελφός
του, τὸσον διαπρεπής, ὅχι μόνον εἰς τὸ ἄξιωμα, ἀλλὰ
καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐξελέγη
Μητροπολίτης μετὰ τῆς πανηγυρικότητος καὶ μετὰ
τόσων ἐλπίδων, ἡ δὲ ἐκτίμησις αὐτῆς τοῦ Σεβασμιωτά-
του κ. Ἱερολέου ἀπέτελει τὴν καλλίστην καὶ λαμπρο-
τάτην συνηγορίαν διὰ τὴν γενομένην ἐκλογὴν.

Σεβόμενοι τὴν ἄκραν μετριοφροσύνην τοῦ νέου Μη-
τροπολίτου, τὴν ἐκφαινομένην καὶ εἰς τὴν ὅψιν αὐτοῦ
καὶ εἰς τοὺς λόγους, ἀπέχομεν νὰ τονίσωμεν μετὰ
λυρικοῦ τὰς ἐπ' αὐτὸν στηριζόμενας προσδοκίας μας
καὶ νὰ ἐξάρωμεν τὰ κατακοσμοῦντα αὐτὸν πλεονε-
κτῆματα πίστεως, ζήλου, παιδείας, χρηστότητος,
δικαιητικότητος καὶ εὐσταθείας συνδυαζομένης μετὰ τὴν
μᾶλλον ἀξιάγαστον ἀπλότητα καὶ πραότητα. Παιδιό-
θεν ἀνεύχθη χαρακτήρ ἄσφογος καὶ νηφάλιος, γλυκὺς
καὶ ἄγνος. Γραῖα Τριπολιτῖσσα, γνωρίσασα αὐτὸν παῖδα,
βιοῦσα δὲ σήμερον ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῷ ἀκούσμαι τῆς
ἐκλογῆς του, ἐδόξασε τὸν Θεόν, συγκεκινημένη
δὲ προσέθεσεν, ὅτι ὁ Θεόδωρος (τοῦτο ἦτο τὸ κοσμικὸν
ὄνομα τοῦ ἁγίου Σπάρτης) ἦτο τὸ καλλίτερον παιδί
τῆς γειτονίας. Καὶ εὐτυχῶς τὸ καλλίτερον αὐτὸ παιδί
δὲν ἠμαύρωσεν ἑαυτὸ διὰ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ διατήρησαν
ὅλην του τὴν ἀγνότητα, ἐτίμησεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας,
εἰς τὰς ὁποίας ἐτάχθη μέχρι σήμερον. Ὡς μαθητῆς,
ὡς φοιτητῆς, ὡς σπουδαστῆς ἐν Εὐρώπῃ, ὡς καθηγη-
τῆς καὶ Διευθυντῆς Σχολῶν, ὡς διάκονος, ὡς ἱερεὺς,
ὡς ἡγούμενος, ὡς ἱεράρχης, ἔδωκε τὸν ἑαυτοῦ του
ζηλευτὸν πρότυπον, διατηρηθεὶς πάντοτε ἀκηλίδωτος,
ἰσχυρός, δύνάμις ἡλικίᾳ ἀκλόνητος καὶ ἀτρεπτος, γνω-
ρίζουσα ἐν τούτοις καὶ κατέχουσα τὸ μυστήριον διὰ
τινος γλυκύτητος, μετριοφροσύνης καὶ πραότητος ὅχι
μόνον νὰ ἐπιβάλληται, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγκυρᾶται.

Ἡ δεκαετής ποιμαντορία του ἐν Σπάρτῃ καὶ Μο-
νεμβασίᾳ τὸν ἀνέδειξε σοφὸν καὶ δεξιότατον ἐκκλη-
σιαστικὸν κυβερνήτην, γνωρίζοντα καὶ νὰ βουλευθῇ
συνετῶς καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ μεθοδικῶς, σταθερῶς, ἀπο-
τελεσματικῶς. Εἰς τοὺς πιστοὺς ποιμῆν, καὶ εἰς τοὺς
ἱερεῖς πατῆρ. Ὁ ὑπ' αὐτὸν κληρὸς, περιορισθεὶς εἰς
τὸν ἀπολύτως ἀναγκαῖον ἀριθμὸν, ζῇ μετὰ τῆς εὐκο-

λίας ἐκείνης, ἥτις εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν ψυχικὴν
ἡσυχίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀξιοπρέπειαν ἐνδὸς οἰκογε-
νιάρχου ἱερέως. Ἡ δὲ εὐημερία αὕτη ὅχι μόνον δὲν
τὸν ἐφωτίζει, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπέταξεν. Οἱ ἱερεῖς τοῦ
ἐμαθὸν εἰς πειθαρχίαν, ὅχι πλέον στρατιωτικὴν, ἀλλ'
εἰς ἀνωτέραν Σπριτιατικὴν. Διότι ὁ γλυκὺς ποιμε-
νάρχης ἐφρόντισεν ἅμα νὰ δώσῃ διὰ ποιμῶν καὶ ἐπι-
τιμήσεων, ὅτι ἐγνώριζε νὰ ἴναι καὶ ἀκαμπτος καὶ ἀμει-
λικτος κριτὴς καὶ τιμωρὸς, παιδεύων διὰ νὰ σωφρο-
νίσῃ καὶ διορθώσῃ, ὡς κάμνει ὁ ἀληθινὸς φιλόστοργος
πατὴρ εἰς τὰ ἀπειθοῦντα ἐκ τῶν τέκνων του.

Καθωπλισμένος μὲ τοιαῦτα προσόντα, μὲ τοι-
οῦτο παρελθόν, μὲ τοιαύτην πείραν, ἀποδίδεται εἰς
τὸ νέον του στάδιον ὁ νέος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ.
Θεόκλητος. Ἐλεγκτὸς τῆς Σύνοδος, εἶνε ἅμα καὶ
ἐλεγκτὸς τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸσον θερμῶς δια-
κονεῖ, καὶ τοῦ λαοῦ, ὅστις τὴν ἐκλογὴν του ἐχαίρε-
ται μετὰ τῆς εὐφροσύνης. Ταῦτα πάντα τῷ προσδί-
δουσι δυνάμιν πολυτίμον διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐπιτέλεισιν
τῆς μεγάλης καὶ ἱερᾶς ἀποστολῆς του, δὲν ἀμφιδά-
λομεν δέ, ὅτι θὰ τὴν χειρισθῇ ἐπιδεξιῶς καὶ εὐστόχως,
συνεχίζων λαμπρῶς τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τὴν
Ἑκκλησίαν, πρὸς τὴν πίστιν, πρὸς τὸ Κράτος, πρὸς
τὸ Ἔθνος. Διδακτικὸς ὡς εἶνε, θὰ ἐκτελέσῃ πάντως
καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου. Ἀγνός
καὶ εὐσεβής, θὰ κρατήσῃ μακρὰν τοῦ Μητροπολιτικοῦ
μεγάρου καὶ τῶν ἱερῶν ναῶν πάντα ἀπλῶς ἐπιτήδειον
ἢ ἀνόσιον ζητοῦντα νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰ ἱερά καὶ
νὰ ὠφελῇ τὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἐκκλησιαστι-
κοῦ γοήτρου. Ἰσχυρὸς καὶ ἀνεπηρέαστος καὶ ἀκαμ-
πτος θρασυτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀξιοπρεπείας, θὰ
καταστήσῃ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Σῶμα ἀνεξάρτητον καὶ
ἐλευθέρον ἀπὸ κομματικῶν καὶ προσωπικῶν παρεμβά-
σεων, ὁθενδήποτε καὶ ἂν προέρχωνται αὗται. Ἀναμ-
φρόβως δ' εἰ θὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν κληρὸν Ἀττικῆς
ὅ,τι καὶ εἰς τὸν τῆς Σπάρτης. Καὶ διὰ τῶν συμπα-
θειῶν, μὲ τὰς ὁποίας περιβάλλεται, καὶ διὰ τοῦ
κύρους, τοῦ ὁποῖου ἀπολαύει, καὶ διὰ τῆς λαϊκῆς
ἰσχύος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξεγείρῃ,
θὰ ἐπιτύχῃ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἀνυψώσεως
καὶ τῆς θρησκευτικῆς μας ἀναζωπυρήσεως, ὅ,τι εἶνε
δυνατὸν νὰ κατορθώσῃ, ὧν οὐτὼ, τῇ συναρωγῇ τῶν
περὶ αὐτὸν Συνδικτῶν, τὴν ἡμετέραν Ἑκκλησίαν εἰς
ζωὴν νέαν, καὶ παρασκευάζων εἰς αὐτὴν μέλλον ἀντά-
ξιον τῆς κλήσεως καὶ τῶν εὐθυνῶν τῆς.

Θεόκλητος, τὸ ὄνομα, ἀνεύχθη παντοῦ καὶ Θεόκλη-
τος εἰς τὴν πραγματικότητα. Τὰς διαφόρους ἀνυψώ-
σεις τοῦ δὲν ἡττήμινε καμμία κηλὶς, διέκρινε δὲ πάν-
τοτε τὸ ἀπολύτως ἄσφογος καὶ ἄγνος. Οὕτω καὶ τώρα.

Ἡ ἐκλογὴ του ὑπῆρξε σεπτὴ ὅπως καὶ τὸ αἶματόν του.
Ὁ Θεὸς ἐγὼ νὰ τῷ ἀποδίδῃ κατὰ τὴν καρδίαν του, καὶ
αὐτὸς ἐγὼ νὰ διαχειρίζεται κατὰ τὴν ἀνωθεν ἐπι-
στοσύνην, ἥτις τῷ παρέχεται. Διὰ τοῦτο καὶ ἡδὴ ἐξε-
λέγη μετὰ τιμῆς, μετὰ ἰσχύος, μετὰ λαμπρότητος,
μετὰ καθαρότητος. Καὶ οἷα ὑπῆρξεν ἡ ἐκλογὴ εἰς τὴν
Ἀρχήν, τοιαύτη, θεία χάριτι, θέλει ὑπάρξῃ καὶ ἡ χρῆ-
σις τῆς. Διότι ὁ νέος Μητροπολίτης εἶνε ἐκ τῶν ἐννο-
ούντων τὸ μεγαλύτερον ἄξιωμα ὡς μεγαλύτεραν εὐθύ-
νην, ἐκ τῶν ἐρχομένων ὅχι διὰ νὰ ὑπηρετηθῶσιν,
ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετήσωσιν, ἐκ τῶν φλεγόμενων
νὰ διακονήσωσιν εἰς ὅλα τὰ καλὰ, ἐκ τῶν γνωρίζον-
των νὰ πράττωσιν ἐκάστοτε, ὅ,τι δυνατόν, χωρὶς νὰ
ἐπαναπαύωνται εἰς τὴν κατορθωθεῖσαν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ
χρησιμοποιούντων ταύτην εἰς τὸ νὰ κερδήσωσιν ἄλλας
νέας, ὅχι διὰ τὴν ἰδίαν των λάμπιν, ἀλλὰ διὰ τὴν
δόξαν τῆς Ἑκκλησίας καὶ τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῆς πρὸς
ἐπιτέλεισιν ὅλων τῶν ἔργων τῆς καὶ ὅλων τῶν σκοπῶν
τῆς.

Μὲ τοιαύτας ἐλπίδας, πόθους, εὐχάς, χαίρειν ὡς
τὴν Ἑκλογὴν τοῦ Νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Ἡ
πρὸς τὸν Θεὸν δέησίς μας, δέησις συγχρόνως ὅλων τῶν
ἐνδιαφερομένων ἐλλεικρινῶς καὶ ἄγνως ὑπὲρ τῆς Ἑκ-
κλησίας μας, εἰσθηκούσθη. Ὡς ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ-
των ἐτονίσθη, δὲν ἀπετράπη ἀπλῶς ἡ ἐκλογὴ ἀνικᾶ-
νου τοῦδε καὶ ἀνεπαρκούς, ἀλλ' ἐπετεύχθη ἡ προτίμη-
σις τοῦ ἱκανοῦ, τοῦ ἀξίου, τοῦ ἀκηλίδωτου, τοῦ ἰσχυ-
ροῦ, τοῦ ἐλεγκτοῦ. Καὶ ὁ Θεός, ὅστις τὸν ἔφερε, θέλει
πάντως καὶ τὸν καθοδηγήσει εἰς τὸ μέλλον, ὡς τὸν
ἐχειραγωγῆσε μέχρι τοῦδε. Ὑπὲρ τούτου, ὁμοῦ μὲ τὸν
ἴδιον, ὅστις, ἐμμεθὰ βέβαιος, μετὰ κατανύξεως καὶ θεοῦ
φόβου θὰ δέηται, ἀς δεηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὅχι μόνον ἐντὸς
τῶν ἱερῶν τοῦ βασιλείου τούτου, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτοῦ,
πανταχοῦ τῆς γῆς, ὅπου ὑπάρχουν ὁμόφυλοι μας.
Διότι αἱ τύχαι τῆς Ἑκκλησίας μας, τῆς τὸσον στενῆς
συντηνωμένης μεσὰ τῆς ὁλης ἡμῶν ζωῆς, πρέπει νὰ
ἐνδιαφέρωσι πᾶσαν ἐλληνικὴν καρδίαν καὶ νὰ συγκινώσι
πᾶσαν ἐλληνικὴν ψυχὴν.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἡ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, 4 Νοεμβρίου, ὥρον 10 π.
μ. ἐπὶ τῇ ἐναρξί τῶν ἔργων τῆς Νέας Ἱερᾶς Συνόδου
ἐν τῷ Συνδικτῷ Μεγάρῳ ἐτελέσθη ὑπὸ τῶν ἑορμεριῶν τοῦ
ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως ἁγίασμός ἐπὶ παρουσίᾳ
πάντων τῶν Σεβ. Συνδικτῶν, τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου κ.

Ἀλ. Κολυβά, καὶ ἱκανοῦ πλήθους ἀρχιμανδριτῶν, ἱερέων,
διακόνων, φοιτητῶν τῆς Θεολογίας, καὶ ἄλλων.

Τὴν συρροὴν ταύτην προὐκάλεσε κυρίως ἡ συναίσθησις,
ὅτι ἡ Νέα Σύνοδος ἐκαλεῖτο ν' ἀσχοληθῇ περὶ ζητήματα
ὀψίστης σπουδαιότητος, μεταξὺ τῶν ὁποίων προείχεν ἡ
ἀνεπηρέαστος καὶ ἐξο πάσης φατριαστικῆς καὶ προσωπι-
κῆς ἐπεμβάσεως ἐκλογὴ Νέου Μητροπολίτου, ἀνταποκρι-
νομένου εἰς τὸν κοινὸν εὐσεβῆ πόθον τοῦ Χριστεπωνύμου
πληρωματος καὶ ἱκανοῦ νὰ ἡγηθῇ εἰς τὸν μέγαν καὶ ἱερὸν
ἀγῶνα τῆς κρείσσονος διευθετήσεως τῶν Ἑκκλησιαστικῶν
ἡμῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια τόσον δύνανται ν' ἀσκήσωσι
σωτήριον ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὴν γενικωτέραν τῶν καθ' ἡμᾶς
βελτιώσιν καὶ ἀνόρθωσιν. Νέος Μητροπολίτης, ἔχων τὴν
πίστιν ζῶσαν καὶ θερμουργόν, θὰ ἐργασθῇ μετὰ ζήλου
ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ὑπὲρ
τῆς τελειοτέρας ὁργανώσεως τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ ἡμῶν
σώματος, θὰ ἀγωνισθῇ ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Ἐταυρωμένου
ὑπὲρ τῆς συγκροτήσεως καὶ ἀναδείξεως τοῦ κλήρου, καὶ
θὰ καταγάγῃ ἀναντικέτως παρηγόριος καὶ λαμπράς
ἐπιτυχίας εἰς τὰς εὐσεβεῖς προσπάθειάς του διότι ἐπὶ
τέλους τὰ ζητήματα ταῦτα ὥρμασαν ἐν τῇ κοινῇ συνει-
δήσει καὶ ἡ Ἑκκλησιαστικὴ ἡμῶν βελτιώσις κοινὸς κατέ-
στη πάντων πόθος, μίαν δὲ ἰσχυρὰ ὀδηγίαν ἀπὸ Μητροπο-
λιτικῆς χειρὸς στήθερὰν δύναται νὰ φέρῃ τὰ μᾶλλον εὐχά-
ριστα ἀποτελέσματα. Ἡ παρούσα Σύνοδος ἐνέχει εὐτυ-
χῶς στοιχεῖα ἐπιτυχίας, ἐγγυώμενα ὅτι θ' ἀσκήσωσι τὸ
συνδικτὸν αὐτῶν ἔξιωμα ἐπαξίως τοῦ ζήλου των καὶ τῶν
ἀναγκῶν τῆς Ἑκκλησίας μας, ἐντεῦθεν δὲ ἐν τῷ Συνδικτῷ
μεγάρῳ, ἐν ᾧ κατὰ μέγιστον μέρος κρίνεται ἡ τύχη τῆς
Ἑκκλησίας μας, θερμάτατος μᾶς κατέχειν ὁ πόθος ἀλη-
θῶς θεοφωτιστοῦ Μητροπολιτικῆς ἐκλογῆς, ἥτις θὰ ἦτο
αὐτὸ τοῦτο τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιλύσεως τῶν Ἑκκλησιαστικῶν
ἡμῶν προβλημάτων.

Τελεσθέντος τοῦ ἁγιασμοῦ, μετὰ μικρὰν τινα διακοπὴν,
προσῆλθεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑκκλησιαστικῶν κ. Α. Μομ-
φερράτος, ὃν ἐδεξιώθησαν οἱ ἅγιοι Συνδικτοί, ἀμείσως δὲ
τὴν προεδρικὴν θέσιν κατέλαβεν ὡς προσωρινὸς Πρόεδρος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σπάρτης κ.
Θεόκλητος, ὅστις, μετὰ τὴν ἐπικλήσιν τοῦ ἐξ ὕψους φωτι-
μοῦ, εἶπε τὰ ἑξῆς.

**ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ τοῦ προεδρεύοντος τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου Ἀρχιεπισκόπου Μονεμβασίας καὶ
Σπάρτης κ. Θεοκλήτου ἐπὶ τῇ ἐναρξί τῆς
νέας Συνδικτικῆς περιόδου.**

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί!
Ἐξοχώτατε Κύριε Ὑπουργέ!

Μετὰ τὴν πρὸς τὸν ἱψίστον εὐχὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ὑπὲρ τῶν Βασιλέων, τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τοῦ ἔθνους,
ἐθεωρήσαμεν ἔτι καθήκον ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον, ἵνα κατὰ
τὴν ἐπιστημὸν ταύτην εὐκαιρίαν, καθ' ἣν σὺν Θεῷ ἄρχον-
ται αἱ Συνδικτικαὶ ἡμῶν ἐργασίαι, καθυποβάλλωμεν καὶ ἡμεῖς
ἐν περιλήψει, σκέψεις τινὰς περὶ τῶν μελλόντων νὰ συντε-

λέσων εἰς τὴν εὐπρέπειαν τῶν παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Τοιαῦτα δὲ καὶ ἡμεῖς εἶναι καὶ τὰ ἐφεξῆς :

Α'. Θωροῦμεν ἐπάναγκες πρῶτον, ἵνα συσταθῶσιν Ἐκκλησιαστικαὶ Σχολαί, ὅπως χρησιμεύσωσι πρὸς κατάρτισιν τῶν ἱερῶν κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς σύστασιν δὲ τῶν τούτων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν δύνανται εὐχερῶς νὰ χρησιμεύσωσι τινες τῶν πλουσιῶν καὶ εὐαγῶν Μονῶν.

Πρὸ πάντων ὁμοῦ πρέπει νὰ διατελῇ λειτουργοῦσα ἡ Γερμανικὴ Σχολή, ἡ ἰδρυθεῖσα ἐνέργεια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Μητροπολίτου Γερμανοῦ δαπάναις τοῦ αἰδίου Βασιλέως. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἐν τῇ Σχολῇ ταῦτα θέλουσι βαθμικῶς ἀσκηθῆναι πρακτικῶς ἐπὶ χρόνον τινὰ οἱ βουλούμενοι τῶν τροφίμων τῶν προκειμένων Σχολῶν καὶ τῆς Ρίζαρίου καὶ Προλῦται τῆς Θεολογίας, ἵνα ἀνέλθωσιν εἰς ὑψηλότερα Ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Β'. Θωροῦμεν ἐπάναγκες, ἵνα συσταθῇ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον πρὸς ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν καὶ οἰκονομικὴν εὐεξίαν τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου.

Περὶ τοῦ προκειμένου Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου πρὸ ἐτῶν ἑπτὰ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκε μοι, ὡς Συνέδρῳ, σύνταξιν Νομοσχεδίου. Τὸ συνταχθὲν ἐκείνο Νομοσχέδιον ἀπέστειλεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος πρὸς τὸν τότε Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τὸν αἰδίου Δ. Πετρίδην, μετ' οὗ συνεργάσθη ἐπειτα πρὸς κατάρτισιν αὐτοῦ. Τῆς συνεργασίας ἐκείνης μετέσχον εὐτυχῶς καὶ ὁ νῦν ἀξιότιμος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Κύριος Ἀντώνιος Μουφερράτος. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ Νομοσχέδιον ἐκείνο εἰσήχθη εἰς τὴν Βουλὴν, παρεπέμφθη εἰς Ἐπιτροπὴν, ἐνεργάστη ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, διενεμήθη πρὸς τοὺς Κυρίους Βουλευτάς, ἅλλ' ἀτυχῶς δὲν ἐπεψηφίσθη. Ἡδὲ κατηρτίσθη ἕτερον Νομοσχέδιον ὑπὸ τοῦ νῦν ἀξιότιμου Ὑπουργοῦ, Κυρίου Α. Μουφερράτου, περὶ Ναῶν ἐνοριακῶν, τῆς περιουσίας αὐτῶν, περὶ προσόντων τῶν Ἐφημέριων καὶ μισθοδοσίας αὐτῶν. Εὐχαιρῶν, ἵνα τὸ προκειμένον νομοσχέδιον, μελετηθὲν καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐπιψηφισθῇ πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ὑπὸ πᾶσαν ἐπαφίην.

Γ'. Εἶναι τρίτον ἐπάναγκες, ἵνα διορίζονται Κατηχηταὶ Προλῦται τῆς Θεολογίας πρὸς διδασκαλίαν τῶν Ὁρθόδοξων μαθημάτων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Σχολείοις καὶ ἐν τοῖς Γυμνασίοις, ἰσότητι ὄντες τοῖς Καθηγηταῖς.

Δ'. Ὑπάρχει προσέτι ὁρὸν καὶ ὠφέλιμον, ἵνα διορίζονται ἰδιαίτεροι Ἐφημέριοι τοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν Φυλακῶν Προλῦται τῆς Θεολογίας, ἡ καὶ τροφίμοι τῶν μελλουσῶν νὰ συσταθῶσιν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

Ε'. Ἐπάναγκες ὑπάρχει, ἵνα συμπληρωθῶσι καὶ αἱ κεναὶ θέσεις τῶν Ἱεροκλήρων. Καθόλου δὲ θέματα τῶν Ἱεροκλήρων πρέπει νὰ ὀρίζονται κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἔχοντα ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἐπιπολάζοντα ἁμαρτήματα, καὶ μάλιστα τὸν φόνον, τὴν κλοπὴν, τὴν ψευδορκίαν καὶ ἄλλα. Τῶν περὶ αὐτὰ λόγων ἡ ἐκτύπωσις γενήσεται κατ' ἔτος πρὸς κατάρτισιν Κυριακοδρόμιου, διανεμομένου πρὸς τὸν κατώτερον ἰδίως κλήρον. Οὕτω καὶ ἡ πρακτικὴ ἱκανότης καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ Ἱεροκλήρος δὲν θὰ ᾖσιν ἀφανεῖς καὶ ὁ κατώτερος Κλήρος θέλει εἶναι τὸ Κυριακοδρόμιόν του πρὸς φωτισμὸν καὶ ὁδηγίαν τοῦ ποιμνίου του, μὴ ἀπαιτοῦσαν ματαίαν τοῦ Κόσμου εὐγλωττίαν, ἀλλὰ ἄλλος καὶ ἀπλότῃ καὶ ταπεινῶσιν, συνοδευομένην ὑπὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς οἰκοδομῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ζ'. Αἰταιτεῖται ἡ συμπλήρωσις τῶν Χηρευσῶν Ἐπισκοπῶν.

Ζ'. Χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ἀπαιτεῖται καὶ περιορισμὸς ὅσον ὁλόν τε τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερῶν βαθμικῶν, ἀπαχρευσμένης τῆς προχειρίσεως νέων ἱερῶν.

Η'. Εἶναι ἀνάγκη πρὸς ταῦτα, ἵνα συνταχθῇ ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τῶν Μοναστηρίων πληρέστερος μεταρρυθμιζομένου τοῦ ἐν ἰσχύϊ.

Θ'. Ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ὑπάγεται εἰς τὴν διαίτην τῶν Ἐπισκοπῶν κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας. Ἀνάγκη λοιπόν, ἵνα περιέλθῃ ἡλὴ αὕτη ὑπὸ τὴν ἀμετανόητον καὶ ἐξέλεγξιν τῶν οἰκείων Ἐπισκοπῶν, ἐποπτευσμένης τῆς Πολιτείας.

Ι'. Γραμματεῖς, Ταμίαι καὶ Ἐπιθεωρηταὶ τῶν Μονῶν ἑστώσαν Προλῦται τῆς Θεολογίας.

Ι'. Δέον, ἵνα χορηγηθῇ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐπιβλέλλῃ κατὰ τῶν παρεκτρεπομένων Κληρικῶν τρέμνον τοῦλάχιστον ἄρχιν ἀνευ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐπιτοκοπικοῦ Δικαστηρίου. Διότι ἡ πειθαρχία τοῦ Κλήρου ὅλος παρέλυσε καὶ ἀδύνατον καθίσταται κατ' ἄλλον τρόπον ν' ἀποσπασθῇ τὸ δόλεον τοῦτο κακόν.

ΙΒ'. Δέον ἅμα ἵνα συνταχθῇ κανονισμὸς καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ ἱερεῖς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἐκκλησίαις πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας. Μεγάλως ἤθελε συντελέσῃ πρὸς εὐπρέπειαν αὐτῶν καὶ Ὁρθόδοξον καὶ Ἑθνικὴν τιμὴν καὶ δὴ ἀναζωπύρῃσιν τοῦ Ὁρθόδοξου συναισθήματος, ἐὰν ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον ἀποστέλληται ἐκάστοτε εἰς τὴν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Ἀρχιερέων ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

ΙΓ'. Ὁφείλουσιν ἦτε ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἡ Σ. Κυβέρνησις ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μεριμνήσωσι προσηκόντως πρὸς ἄρσιν τῶν Ὁρθόδοξων σχολῶν τῶν ἐκ τῶν διαφόρων προπαγανδῶν τῶν εἰσδυουσῶν ἐκάστοτε παρ' ἡμῖν λόγῳ μὲν ἐπὶ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ παρ' ὁμοδόξοις, πράγματι δὲ ἐπὶ προσληψισμῶ καὶ ἐπισκοπῆς καὶ ἀνθελληνικαῖς σκευωραῖς.

ΙΔ'. Κατὰ τὰς Βουλευτικὰς καὶ Δημοτικὰς ἐκλογὰς ὁ Οἶκος τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀδελφὸς, βεβηλοῦται λεγομένων καὶ πραττομένων ἐν αὐτῷ ἁρτήρων καὶ ἀθεμιτῶν.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὀφείλει, ὅπως ἐπιζητήσῃ τὴν σύντονον μερίμναν τῆς Πολιτείας πρὸς λήξιν καὶ ἄρσιν τῆς τῶν ἀντιὸν ὁρθόδοξου βεβηλώσεως τῶν ἱερῶν Ναῶν, τροποποιουμένου τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου καὶ ἀπαγορευομένων

τῶν Ἐκλογῶν ἐν αὐτῷ τῷ Οἴκῳ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ.

ΙΕ'. Δέον, ἵνα διορίζονται Προλῦται τῆς Θεολογίας ὡς Γραμματεῖς παρ' ἐκείτῳ τῶν Ἐπισκοπῶν ἀναπληροῦντες αὐτὸν ἀποδημοῦντα ἢ ἀποβιάσαντα. Κατερπύνη ἡ τῶν αὐτῶν ἀνάγκη καὶ ἐπὶ τῷ ὁκνῶν τοῦ ῥηγεπισκόπου Χαλκίδος, μεθ' οὗ ἡ Ἐπισκοπὴ αὐτοῦ διατελεῖ ἀποβιαντὸς καὶ ἀδικοκῆτος, μὴ μεριμνῶντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ Σ' Νόμου, καθ' οὗ ἡ ἱερὰ Σύνοδος προτείνει Ἐπισκοπικὴν Ἐπιτροπὴν. Ἀλλ' αὕτη ἡδὲ δὲν ὀφίσταται ὡς ἐκτελεσθῇ τοῦδε ἔργου τῆς ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἑλλησιν Βασιλικὴν Ἐπιτροπὴν.

ΙΣ'. Εὐελπιστοῦμεν, Κύριε Ὑπουργέ, ὅτι πάντοτε θέλετε εἶναι τὸ ἐφ' ἡμῖν τὴν πρόνοιαν καὶ μερίμναν ἐπὶ τοῦτων καὶ ἄλλων τοιούτων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ταῦτα λοιπὸν ἐθεωρήσαμεν ἐπάναγκες νὰ ὑπομνήσωμεν ἐξ ὑπογίου κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην εὐκαιρίαν.

Προβαίνοντες δὲ νῦν εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ν' Συνεδίου Περιόδου, ἐπικαλούμεθα τὴν Θεὸν χάριν, τὴν τὰ ἁσθενῆ ὀφθαλμοῦσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, ἵνα κρατῇ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς φιλάτης Πατρίδος καὶ Ἐκκλησίας.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργός, ἀπαντῶν εὐθὺς εἰς τὴν ἱγίον Προεδρεύοντα Διαδίδω, λέγει, τὴν μεγίστην ἀνάγκην. τῆς λήψεως ῥητικῶν μέτρων ἐνεκα τῆς μεγίστης καταπτώσεως τοῦ ἡμετέρου κλήρου ὡς καὶ τῶν μοναστηριακῶν πραγμάτων. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀποβλέψωμεν, παρατηρῆς, εἰς μικράς τινας λεπτομερείας, ἀλλ' εἰς εἰς δυνατόν μετὰ ταῦτα νὰ προαίεσται τὸ ἐνδιαφέρον τῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ἡ μερίμνα ἡμῶν πρέπει νὰ στραφῇ εἰς τὰς βάσεις, εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ πρῶτον πάντων ἂς γείνη ἡ δέουσα ἐργασία ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κλήρου. Εἰς οὐδὲν δὲ θὰ συντελέσωσι καὶ αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ καὶ αἱ Ἱερατικά — παράδειγμα δὲ ἔστω ἡ Ρίζαρίου, ἥς οἱ τροφίμοι τρέπονται ἐπὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα — ἐὰν προηγουμένως δὲν δώσωμεν ἀφθονον ἄρτον εἰς τὸν παπᾶν.

Πρὸς τοῦτο δέον ἡ ἐνορία νὰ κατατῇ νομικὸν πρόσωπον. Ν' ἀπαλλαγῇ τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς. Ἥτις μᾶλλον διὰ τῶν ἐπιτροπῶν — τῶν πλειστῶν ἀνιχνῶν καὶ διασπαθιζόντων τὰ εἰσοδήματα τῶν ἐκκλησιῶν — συνετέλεσεν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κακοῦ καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ ἡ ἐνορία τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτῆς, ἐκλέγουσα ὀρισμένον πρόσωπον οὕτως ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς μετ' ἱκανὸν μισθὸν 200 καὶ 250 δραχμ. κατὰ μῆνα.

Ἐξορκίζω ἡμᾶς, εἶπεν ὁ κ. Μουφερράτος ἐντόνος, νὰ μὴ δεχθῇτε τὸ ἄλλο σύστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ Προπολιτισμοῦ τοῦ κράτους δέον νὰ μισθοδοτῇται ὁ κλήρος, διότι οὕτω ἐρρίψατε τὸν ἱερέα εἰς τὸ κόμμα, καταβιβάζοντες αὐτὸν ἐκ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ περιουσίας.

Διὰ τὸν κλήρον καθόλου καὶ τὴν μισθοδοσίαν αὐτοῦ φροντίζοντες, ἀνάγκη νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν

εἰς τὴν μοναχτικὴν περιουσίαν. Δυστυχῶς καὶ ἐνθάδε πολλὰ εἶναι νὰ παρατηρήσῃ προκαλοῦντι τὴν μερίμναν ἡμῶν. Ἐν τῇ σκέψει ἡμῶν πρέπει νὰ κρατήσῃ ἡ γνώμη, ὅτι τὸ κῆρος τῶν Συνόδων, οἱ κανόνες αὐτῶν δύναν μάλιστα νὰ λαμβάνονται ἐπ' ὅφει ἐν τῇ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων νομοθεσίᾳ, καθ' ὅσον πᾶν ὁμοῦ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐκύρωσαν ἐλέγχεται σφοδρῶς καὶ πρὸς τριωδέσταν. Ἀνέκαθεν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ περιουσία ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἦτο ἐν τῷ Ἐκκλησίᾳ (συνόδου Γάγγρης Χαλκηδόνος), ὅστις, ἐκ τῆς περὶ ἐκείτων συμβουλίου διεγείρετο αὐτῇ. Σήμερον δυστυχῶς περιουσία ἐλλείπει καὶ κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου μετὰ τῶν συμβούλων του, ἐξερχομένου οὕτω τοῦ μοναχικοῦ βίου τῆς τάξεως, ἣν ἡ Ἐκκλησία ὀρίσκει, καὶ οὕτω τὰ Μοναστήρια, ἀντὶ νὰ παράσχωσι τοῖς μοναχοῖς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, συντελοῦσι μᾶλλον εἰς ἀπωλείαν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο θεωρεῖται ἐπάναγκες ἡ παρὰ τῶν ἐπισκοπῶν ἐγκυκλίσις τοῦ Οἰκονομίου, ἀρχαίου ἀξιώματος, ὅστις νὰ ἀναδεχθῇ τὰ λογιστικὰ βάρη τῆς Ἐπισκοπῆς, ὅρ' ἦν ἡ δικτελὴ ἡ Μοναστηριακὴ περιουσία. Κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἐκ θέσεως δέον νὰ νομοθετηθῇ ἡ ἰσοδότης τῶν ἡγουμένων καθόλου τὸ νῦν ἐν ἰσχύϊ σύστημα τῆς κατὰ πεντ ἐτῶν ἐκλογῆς συντελεσῇ εἰς τὴν γένεσιν παθῶν καὶ διαρρέων, δι' αὐτὰς ἡ μοναχικὴ βίος ἄστοχεῖ παρ' ἡμῖν. Δι' αὐτῶν λοιπὸν ὡν μίσων, πόρων ἀφθόνων ἀπαρχόντων, δυνάμεθα νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κλήρου ἡμῶν. Ἡ Πατρίς, προσέθηκε συγκεκνημένος ὁ κ. Ὑπουργός, ὀφείλει πολλὰ εἰς τὸν παπᾶ τῆς, ἔχει πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς αὐτὴν. Ὁ ἱερεὺς εἶναι ἐκείνος, ὅστις διέσωσε τὸ ἔθνος ἡμῶν ὁ ἱερεὺς, ὅς ὡν συνασθῇ τῆς ἀποστολῆς του, θὰ συντελέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν κρήσαν καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος ἡμῶν. Ἀς μὴ ἀπελπιθῶμεν λοιπὸν. Ἀς ἐργασθῶμεν πιστεύοντες καὶ ἐλπίζοντες.

Τὸν κ. Ὑπουργὸν περατώνοντα τὸν λόγον αὐτοῦ συνεχάρησαν ἅπαντες προσέχοντες τοῦ Ἀγίου Προεδρεύοντος κ. Θεολόγου. Μεθ' οὗ, πάντων ἀπαρχομένων τῶν ξένων, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. Κ. Κ.

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Μετὰ τὴν ἀπαρχορῆσιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῷ Ἐκκλησιαστικῶν ἐκ τοῦ Συνεδίου Μεγάρου οἱ ἄγιοι Συνεδιοὶ ἑκαμὸν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῶν εἰς τὴν αἰθυσαν τῶν συνοδικῶν συνεδριάσεων, ἐν ὁμοφωνίᾳ δὲ εἰς διάστημα βραχυτάτων ἐξέλεον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὸν προεδρεύοντα τῆς ἱερᾶς Συνόδου Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Σπάρτης κ. Μεσσηνίου.

Ἡ εἰδησις, γνωσθεῖσα ἀστραπηδῶς, προεβλέπει ἀπειροχάρην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐπαίνους διὰ τὴν ὁμοφωνίαν τῆς Συνόδου καὶ τὴν συνεπιδοκιμασίαν

της Κυβερνήσεως· ἡ δὲ ἀγαλλίασις ἐκορυφώθη, ὅταν ἐγνώσθη, ὅτι ἀμέσως ἐπέβαλεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ σχετικὸν Διάταγμα εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα, ὅστις μετὰ μεγάλης προβολῆς ἐπέγραψεν, ἐκφράσας τὴν ἀκραν εὐφροσύνην του διὰ τὴν τοιαύτην ψῆφον τῶν Ἀγίων Συνοδικῶν.

Τὸ ἐν λόγῳ διάταγμα, δημοσιεύθη αὐθημερόν ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἔχει οὕτω:

Περὶ μεταβάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μορεμβασίας καὶ Ἀκκιδαίμονος Κυρίου Θεοκλήτου εἰς τὴν Ἀγίατὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ὡς κανονικὸν ταύτης Μητροπολίτου καὶ συνάμα Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μετὰ γνωμοδότησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργῶν ἐγκρίνομεν τὴν ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Μορεμβασίας καὶ Ἀκκιδαίμονος μετέδωκτον τοῦ μέχρι τοῦδε Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μορεμβασίας καὶ Ἀκκιδαίμονος κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ εἰς τὴν ἀγίατὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν ὡς κανονικὴν ταύτης Μητροπολίτου καὶ συνάμα Προέδρου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ Γ' ἄρθρον τοῦ ΣΔ' τόμου τῆς 9 Ἰουλίου 1852.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἡμέτερον Ὑπουργὸν ἀντιτίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ διατάγματος τούτου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Νομβρίου 1902.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Ὑπουργός

Α. Μουζεργάτος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Γ.

Τὸ περιμένειν τὸν θάνατον εἶναι ἀγαθόν. — Ἡ ἀποψὶς αὕτη τοῦ θανάτου ἀναφέρεται εἰς ψυχὰς ἀγαθὰς, πραεῖς καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Ἀναφέρεται εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι διάγουσι βίον ἡσυχόν καὶ εἰρηνικόν, καὶ οἱ ὅποιοι, μετὰ λόγου ἐκτιμῶντες τοὺς δροὺς τῆς ζωῆς ταύτης, εὐχαριστοῦνται αὐτὴν νὰ διαρκῇ· προθύμως δὲ ὑποτασσόμενοι εἰς τὰς διακελεύσεις τοῦ λογικοῦ, ἀποδέχονται τὸν θάνατον ὅταν ἐμφανισθῇ. Ἡ ἠθικὴ αὕτη διδάσκει τὸν ἀνθρώπινον τούτων ἀπέναντι τοῦ θανάτου, ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ βίου τῶν, ἀποτελεῖ τὴν μεσότητά μεταξὺ τῶν ἐκρονητῶν. αἱ ὁποῖαι εἶναι: Ἐπιθυμεῖν καὶ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον, ζῆτεῖν καὶ ἀποφεύγειν αὐτόν. Αἱ ἀκρότητες αὗται εἶναι παραλογαὶ καὶ ἀξιώματτοι, ἐκτὸς ἀν' ἀπὸ τῶν ἐπὶ λόγων ἠθικῶν, καὶ οὐχὶ κοινῶν καὶ συνηθῶν, περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω θὰ ἀναφέρωμεν.

Τὸ ἐπιθυμεῖν καὶ ζῆτεῖν τὸν θάνατον εἶναι κακόν. Εἶναι ἰδιεὶα τὸ νὰ θέλῃ τις ν' ἀποθάνῃ ἀνευ αἰτίας. Ἡ διδασκία αὕτη ἐμφανίζει φθόνον κατὰ τοῦ κόσμου τούτου, πρὸς τὸν ὅποιον ἡ ζωὴ μας δύναιται νὰ ᾖν ὠφέλιμος· προδίδει ἀχαριστίαν πρὸς τὴν ὡραίαν φύσιν, ὅταν περιφροῦμεν αὐτὴν καὶ ἀποφεύγωμεν νὰ κίμωμεν χρῆσιν τοῦ καλλιτέρου ἐνεστώτος, τὸ ὅποιον αὕτη δύναται νὰ μᾶς παράσχῃ, ὅταν εἴμεθα δύσθυμοι ἀπέναντι τῆς φύσεως, καὶ μετὰ δυσκολίας ἀνεχώμεθα αὐτῆς καὶ δὲν ἐπιθυμῶμεν νὰ μένωμεν ἐπὶ τινι διδόμενῳ χρόνῳ ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς οὐδόλως μισητὴ, καὶ οὐτε πολὺ βαρὺ φορτίον. — Τὸ ἀποφεύγειν καὶ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως, ἐναντίον τοῦ λόγου, ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, ἐναντίον ποντὸς καθήκοντος.

Ὁ θάνατος εἶναι φυσικόν. — Πρὸς τοῦτους ὁ θάνατος εἶναι τι φυσικόν, ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόφευκτον, δικαίον καὶ λογικόν. Φυσικόν, διότι ἀποτελεῖ μέρος τῆς καθολικῆς τάξεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου. Τί; ἐπιθυμεῖς, ἄνθρωπε, νὰ καὶ στραφῇ ὁ κόσμος οὗτος καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων του νὰ δημιουργηθῇ ἕτερος ὅλος νέος πρὸς χάριν σου; Ὁ θάνατος ἀποτελεῖ σπουδαιότατον ὅρον τῆς καθολικῆς τάξεως καὶ τῆς μεγάλης δημοκρατίας τοῦ κόσμου τούτου καὶ εἶναι τὰ μάλιστα ὠφέλιμος καὶ συντελεστικὸς διὰ τὴν διαρκὴ διαδοχὴν καὶ τὴν διάρκειαν τῶν ἔργων τῆς φύσεως, διότι ἡ ἀρτία μᾶς ζωῆς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου γίνεται παραγωγὸς πλείστων ὄσων ἄλλων. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ ὁ θάνατος μέρος μόνον τοῦ μεγάλου, τούτου σύμπαντος, ἀλλὰ μέρος καὶ τῆς ἰδίας σου ὑπάρξεως, καὶ εἶναι ἐπίσης οὐσιώδης ἐν τῇ διατηρήσει τῆς τάξεως τοῦ σύμπαντος ὅσον καὶ αὐτὸ τὸ γεννᾶσθαι. Φεύγων, ὀνητὴ, τὸν θάνατον, γίνεσαι ἐχθρὸς τοῦ ἰδίου λαυτοῦ σου· ἡ ὑπαρξὶς σου ἐκ δύο μερῶν ἀπαρτίζεται, ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου· αὐτὸς εἶναι ὅρος τῆς δημιουργίας. Ἄν λυπῇσαι διότι ἀποθνήσκεις, τότε δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ γεννηθῇς· πάντες οἱ ἐρχόμενοι εἰς τὸν παρόντα κόσμον εἶναι ὑποχρεωμένοι καὶ νὰ ἀπέλθωσιν ἐξ αὐτοῦ· ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ λυπῇσαι ὅταν ἀπέρχεσαι, ἀφοῦ ὅρος ἀπαραίτητος τῆς εἰς τὸν κόσμον τούτον εἰσόδου εἶναι ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐξοδος. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς γεννήσεώς σου σὲ ὑποχρεώνει ν' ἀποθάνῃς καὶ σὲ διευθύνει πρὸς τὸν θάνατον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ζωὴν.

Τὸ νὰ λυπῇσαι, ἄνθρωπε, διότι θ' ἀποθάνῃς, εἶναι ταῦτ' ὅσον τὸ νὰ λυπῇσαι διότι εἶσαι ἄνθρωπος· διότι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι θνητός· διὰ τοῦτο, καὶ μετὰ τῆς μεγάλης τῆς ἀπαθείας εἰπέ ποτε καὶ τις σοφὸς μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀεγίνωσκον καλῶς, ὅτι ἔχω γεννηθῇ αὐτὸν θνητόν. Ὅπως λοιπὸν τοῦ θανάτου τόσον φυσικοῦ καὶ τόσον οὐσιώδους καὶ ὡς πρὸς τὸν κόσμον δλόκληρον καὶ ὡς πρὸς σὲ τὸν ἰδίον ἰδιαιτέρως, διὰ τὴν πολλὴν τρέμεις ἐναντι αὐτοῦ; Ζῶν τις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ζῇ παρὰ φύσιν· τὸ νὰ φοβῇται τις τὴν θλίψιν καὶ τὸ νὰ προσπαθῇ ν' ἀποφύγῃ αὐτήν, εἶναι λίαν φυσικόν.

ὅχι ὅμως καὶ διὰ τὸν θάνατον. Ἀφοῦ οὗτος τόσον σπουδαῖος ἐξυπηρετεῖ τὴν φύσιν καὶ ἀφοῦ αὕτη ἡ φύσις παρέχει αὐτόν, διὰ τὴν ἐμπνέειν αὐτὴν τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος καὶ τὸν τρέμον; Τὰ πνίδια τὰ κατὰ τὴν φύσιν φερόνται τὸν θάνατον, μάλιστα δὲ καὶ ἡ φύσις ὑποκύπτουσι εἰς αὐτόν. Ἐντεῦθεν συμπεραίνομεν, ὅτι δὲν εἶναι ἴδιον εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ μᾶς μὴ θάνῃ νὰ φοβώμεθα τὸν θάνατον, αὕτη δὲ ἡ φύσις λίαν ἐγκαίρως μᾶς μαρτυρεῖ καὶ ἐνστιγματικῶς μᾶς ὠθεῖ νὰ μὴ φοβώμεθα τὸν θάνατον, αὕτη μᾶς μαρτυρεῖ νὰ περιμένωμεν καὶ δεγώμεθα αὐτὸν ἀταράχως, καθὼς στελλόμενον παρ' αὐτῆς.

Ὁ θάνατος εἶναι ἀναγκαῖος. — Ὁ θάνατος εἶναι ἀναγκαῖος, μὴ αὐτοῦ καὶ ἀναπόφευκτος, καὶ τοῦτο καλῶς γινώσκεις καὶ σὺ, ἄνθρωπε, ὁ ὅποιος φοβεῖται καὶ κλαίει πρὸ αὐτοῦ. Ὑπάρχει μεγαλητέρα μωρία ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρεῖται τις διὰ πρᾶγμα τὸ ὅποιον οὐδὲν εἶναι νὰ μεταβάλῃ καὶ ἐνῷ τοῦτο εἶναι ἐν γνώσει του; Ὅσον μωρὸς καὶ εὐθύς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος τολμᾷ νὰ παρακαλῇ καὶ νὰ ἐνοχλῇ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος εἶναι εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἀκαμπτου, ἢ νὰ κρούῃ τὴν θύραν, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνοιχθῇ! Ἀλλὰ τί ἀκαμπτότερον καὶ καὶ κωφότερον τοῦ θανάτου; Ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ φοβῇται τὰ ἀβέβαια πράγματα καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ θεραπεύσῃ τὰ θεραπεύσιμα· ἀλλὰ τὰ βέβαια, ὅπως τὸν θάνατον, πρέπει νὰ περιμένῃ ἡσώχως καὶ νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῶν ἀθεραπεύτων. Ὁ μωρὸς φοβεῖται καὶ ἀποφεύγει τὸν θάνατον, ὁ φρονεολάβης ζητεῖ καὶ ἐπιδιώκει αὐτόν, ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ λογικὸς ἀνθρώπος περιμένει αὐτόν ἡσώχως καὶ ἀταράχως· διότι εἶναι μωρία τὸ νὰ λυπῇται τις διὰ πᾶν τὸ ὅποιον δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ καὶ νὰ φοβῇται ἐκεῖνον, τὸ ὅποιον δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ.

Ὁ θάνατος εἶναι δίκαιον καὶ λογικόν. — Τὸ ν' ἀποθάνῃ τις εἶναι λογικόν καὶ δίκαιον· εἶναι λογικόν νὰ φθάσῃ τις ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ ἀκώπως φέρεται· ἂν δὲ φοβῇται νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, δὲν πρέπει καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ παλινδρομήσῃ, ὅπερ ὅμως δὲν δύναται νὰ πράξῃ.

Εἶναι λογικόν νὰ παράσχῃ θέσιν εἰς τοὺς ἄλλους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ προκαταβύοντες παρέσχον καὶ εἰς σὲ· ἂν ὠρελῇς ἐκ τῆς ζωῆς, ἀκορέσθῃς ἐξ αὐτῆς καὶ ἱκανοποιήσῃς τὴν τε πνευματικὴν, τὴν ἠθικὴν καὶ σωματικὴν ὑπαρξίν σου, ἀπελθε ἐκ τοῦ κόσμου εὐχαριστημένος καὶ ἡσυχος, ὅπως ὁ προσκαλούμενος εἰς γεῦμα ἀναχωρεῖ μετ' αὐτό, ἔχων ἱκανοποιημένον καὶ ἡσυχόν τὸν στόμαχον. Ἄν ὅμως δὲν ἤξευρες νὰ χρησιμοποίησῃς καλῶς καὶ δεόντως τὴν ζωὴν καὶ οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρ' αὐτῆς ἐκαρπώσῃς, τίλκεσαι καὶ δυσανασχετεῖς· ἂν ἀπολέσῃς αὐτήν; Εἰς τί θὰ σοὶ ἐχρησίμευεν ἂν ἀκόμη ἀπαλάμβανες αὐτήν; Ἡ ζωὴ εἶναι χρέας, τὸ ὅποιον ὀρεῖσαι νὰ πληρώσῃς· εἶναι παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν ὀρεῖσαι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς πρώτην ἀναζήτησιν. Διὰ τὴν λοιπὸν ἀποφαινεσαι παρὰ τὴν συνείδησίν σου, παρὰ τὴν πίστιν σου, παρὰ τὸ καθήκον σου; Εἶναι λοιπὸν παράλογον νὰ ἐπιτί-

θηταί τις κατὰ τοῦ θανάτου, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ ἀπαλλάσσεται παντὸς χρέους καὶ κλαίει ἐνα μέγαν ληθὲν μετὰ τῆς φύσεως. Τὸ ν' ἐπιθυμῇς ὅλοι εἶναι νόμος γενικὸς καὶ κοινός· διὰ τὴν λοιπὸν λυπεῖσαι σὺ δι' αὐτό; Περιεργὸν καὶ τούτο· θέλεις σὺ ν' ἀπακίλητῃς νέον πρηνόμιον, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε δὲν ἀνεπνέει ἐπὶ τῆς γῆς; Θέλεις δηλαδὴ νὰ ᾖται μόνος ἐκτὸς τῆς κοινῆς τύχης ὅλων τῶν ἄλλων; Διὰ τὴν φοβεῖσαι νὰ μεταβῇς ἐκεῖ, ὅπου πάντες μεταβαίνουν; ἐκεῖ, ὅπου τόσα ἐκατομύρια μετέβησαν, ἐκεῖ, ὅπου τόσα ἐκατομύρια ἐπίσης θὰ σοὶ ἀκολουθήσωσιν; Ὁ θάνατος εἶναι ἐξ ἴσου ὁμοῖος δι' ὅλους καὶ ἡ ἰσότης εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος τῆς δικαιοσύνης.

Τὸ περιφροῦναι τὸν θάνατον εἶναι ἀγαθόν, ὅταν προῖκηται περὶ ὑψηλῶν καθηκόντων. Ἡ ἀποψὶς αὕτη τοῦ θανάτου ἀναφέρεται εἰς ψυχὰς γενναίους καὶ θαρραλέας, αἱ ὁποῖαι ὑψηλότερον σκεπτόμεναι, ἔχουσιν ὡς βέβαιον τῆς ἐνεργείας αὐτῶν τὴν ἐκπλήρωσιν καὶ τὴν πραγμάτωσιν ἀνωτέρων ἔργων, ἰδεῶν καὶ καθήκοντων καὶ χάριν τὸν ὅποιον ὁ θάνατος δέον νὰ θεωρεῖται προτιμότερος τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἱερώμα ἀνώτερον τοῦ θρόνου· καὶ ὅταν προσφέρωσιν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς ἐαυτῶν τὸν θάνατον, εἶναι βέβαιον ὅτι πολλὴν τὴν ἠθικὴν ὠφέλειαν παρέχουσι τῇ καθόλου ἀνθρωπότητι· ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐπιβάλλεται ἡ δύσις τοῦ βίου αὐτῶν, διὰ νὰ ἀνατελῇ ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία εἰς τοὺς ἄλλους. Ὅστις δὲν γινώσκει νὰ περιφροῦνῃ τὸν θάνατον ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ὅχι μόνον δὲν δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ ποτὲ τὸ ὄντως ἀγαθόν, ἀλλ' ἐκβέβηκε καὶ ἐαυτὸν εἰς διαφόρους ἠθικοὺς κινδύνους· διότι θέλων νὰ προφυλάξῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν του, ἀτιμάζει ἐαυτόν, περιφρονεῖ τὸ καθήκον του, τὴν ὑπόληψίν του, καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς φονεὺς τῆς κοινῆς· ἡ περιφρόνησις τοῦ θανάτου παράγει τὰ σπουδαιότερα, τὰ γενναϊότερα καὶ τὰ μεγαλῆτερα τῶν κατορθωμάτων εἴτε ἀγαθῶν εἴτε κακῶν· ὅστις δὲν φοβεῖται ν' ἀποθάνῃ οὐδὲν πλέον φοβεῖται· πράττει, ὅ,τι θέλει καὶ γίνεται κύριος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἰδικῆς του καὶ τῆς τῶν ἄλλων.

Ἡ μετὰ λόγου περιφρόνησις τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ ἡ ζωσα πηγὴ πασῶν τῶν γενναίων καὶ ὡραίων πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἐκ τῆς περιφρονήσεως ταύτης τοῦ θανάτου προῆλθον ὅλοι αἱ ἐξεργασίαι, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου· τὸ ἐκχυθὲν αἷμα ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἔργων ἐγένετο ἡ νικηφόρος σημαία τῆς ἠθικῆς ἀληθείας· ὁ Εὐ. Πίστακος πρὸς τὸν ὅποιον ὁ αὐτοκράτωρ Βεσπεσιανὸς ἐμήνυσε νὰ μὴ παρουσιάσῃ εἰς τὴν γερουσίαν, καὶ ἂν ἐπαρουσιάζετο, νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην του, ἀπήντησε μετὰ ψυχραιμίας, ὅτι ἂν γερουσιαστὴς ὄφειλε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν γερουσίαν, καὶ ἂν ἐλθῇτε τοῦ ἡ γνῶμης του θὰ ὠμίλει ἐλευθερίας, ὅ,τι ἡ συνείδησις του ἐπαγγέλλετο εἰς αὐτόν· ἀλλ' ἀπειληθεὶς παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅτι ἐὰν ὠμίλει, θὰ ἐτιμωρεῖτο διὰ τοῦ θανάτου, ἀπήντησεν· «Μήπως ποτὲ σοὶ εἶπον, ὅτι

ἐγενήθη ἀθάνατος; Σὺ δύνασαι νὰ πράξεις ὅ,τι θέλεις καὶ ἐγὼ ὅ,τι ὀφείλω. Σὺ μὲν ἔχεις τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ φωνήσῃς; ἔδικως. ἐγὼ δὲ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποθάνω ἐν μένων πιστῶς εἰς τὴν καθήκον μου. —Οἱ δὲ Λαλεῖσθαιμονιοὶ ἀπειληθέντες, ὅτι τὰ πένθεινα θὰ ὑπέφεραν, ἂν δὲν ὕπε τάσσοντο εἰς τὸν Φίλιππον, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὅποιος ἐνοπλὸς εἶεν εἰσβάλλῃ εἰς τὴν χώραν των, ἀπήντησαν, ἀτὶ δύνανται νὰ ὑποφέρουσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν φοβοῦνται τὸν θάνατον; καὶ ὅταν διεμήνυσεν εἰς αὐτοὺς ὁ Φίλιππος, ὅτι θὰ καταστρέψῃ καὶ θὰ ἐμποδίσῃ ὅλα τὰ σχέδια αὐτῶν, εἶπον αὐτῷ; θὰ μᾶς ἐμποδίσῃς καὶ νὰ ἀποθάνωμεν; —Ἄλλος τις ἐρωτηθεὶς ποῖον εἶνε τὸ μέσον διὰ νὰ ζῇ τις ἐλεύθερος, ἀπάντησε ἀνὰ περιφρόνησιν τὸν Οὐνατον. —Παῖς, πολλοὶ ποτε δοῦλος εἰς τινα, εἶπεν εἰς τὸν ἀγοραστήν του αὐτὸ ἴδους ἀμέσως τί ἡγόρασας; θὰ εἶμαι πολλὸ μωρὸς νὰ ζῶ δοῦλος. ἐνθ' δύναμαι νὰ ἦμαι ἐλεύθερος, καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐρρίφθη κατὰ γῆς ἐκ τοῦ παρθύρου. —Χορὸς τίς ποτε συζητῶν μετὰ τινος, ὅστις ἐπεθίμει νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ζωὴν αὐτὴν, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν δεινῶν τοῦ βίου, εἶπε πρὸς αὐτόν· ἂν θὰ ἀπαλλαγῇς δὲ καὶ μεγάλου πράγματος, διότι δὲν εἶνε μέγα πρᾶγμα τὴν ζῆν, καθίσουν καὶ οἱ δοῦλοι καὶ τὰ κτήνη ζῶσι· μέγα πρᾶγμα εἶνε τὸ νὰ ἡμπορέσῃ τις νὰ ἀποθάνῃ τιμῶς, σπουδῆς καὶ γενναίως. Ἐπὶ τέλους λέγομεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ἡ ἀγία ἡμῶν θρησκεία ὡς θεμελίον λίθον καὶ βάθρον αὐτῆς ἔθετο τὴν μετὰ λόγου περιφρόνησιν τῆς ζωῆς, τὸ παράδειγμα δόντες αὐτοῦ τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

N. K. Μάκαρος.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ
τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς.

(Ἐπισ. Β' 4—10).

Προηγούμενος καὶ ἡμεῖς ἡμεθα νεκροὶ πνευματικῶς καὶ ἡθικῶς ἕνεκα τῶν παραπτωμάτων μας καὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας· καὶ ἡχοὶ τοῦ Θεοῦ, καθιστάμεθα ἄξιοι ὁργῆς καὶ τιμωρίας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι. Ὁ Θεὸς ὁμῶς, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔλεος εἶνε πλούσιον καὶ ἀπειρον, μᾶς ἐσπλαγχνίσθη καὶ μᾶς ἡλῆσεν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν μὲς ἔχει, καὶ ἐνθ' ἡμεθα νεκροὶ ἕνεκα τῶν ἁμαρτημάτων μας, μᾶς ἔδωκε πνευματικὴν ζωὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἵποιον ἀνέστησε. Τοιοῦτοτρόπως, ἐν σήμερον εἰσθε εἰς τὴν σωτηρίαν, τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπὸ ἰδικούς σας κόπους καὶ ἰδικὰ σας κατορθώματα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν θείαν χάριν. Ἡ ἐκ τοῦ τάφου σωματικὴ ἔγερσις καὶ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἀνέστησε καὶ τὰς ψυχὰς μας ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τὴν νεκρώσιν τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας· ὅπως δὲ ὁ Χριστὸς, μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀνα-

ληφθεὶς ἐπῆγεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμεῖς, δι' αὐτοῦ ἀναστήθεντες ἀπὸ τὸν τάφον τῆς ἁμαρτίας, ἐγείνομεν μέτοχοι καὶ κληρονόμοι τῶν ἐπουρανίων. Μὲ τοῦτο δὲ ὁ Θεὸς εἰδείξε τὸν ὑπερβολικὴν καὶ ἀπειρον μεγαλητέραν εὐεργεσίαν, χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην ἰδικὴν του, ἀπὸ μόνῃν τὴν ἀγαθότητά του καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐσπλαγγνίαν καὶ ἀγάπην του. Ἀς γνωρίζωμεν λοιπὸν καλῶς, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς ἐλύτρωσε καὶ μᾶς ἐκαθάρισεν ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά μας, καὶ μᾶς ἔδωκε τὴν ἀρεσὴν καὶ τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ βαπτίσματος. Σωζόμενοι δὲ διὰ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν πρέπει νὰ καυχώμεθα διὰ τοῦτο· διότι καὶ αὕτη δὲν προέρχεται ἀμέσως ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' εἶνε δῶρον Θεοῦ, τὸ ὁποῖον παρ' αὐτοῦ λαμβάνομεν, καὶ πάλιν χωρὶς τὴν ἐπενέργειαν τῆς θείας χάριτος ἡ πίστις αὕτη δὲν δύναται νὰ γείνη εἰς ἡμᾶς δύναμις ζωῆς καὶ σωτηρίας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ σωτηρία μας προῆλθεν ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Παλαιοῦ Νόμου καὶ ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας κατορθώματα, διὰ τοῦτο κανεὶς μᾶς δὲν πρέπει νὰ ἐπαίρηται ὡς διὰ τῶν ἔργων του καὶ ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του σωθεὶς, ἀλλ' ὀφείλει νὰ εὐγνωμονῇ πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ σωτῆρά του Θεόν. Διότι ἡ ἀναγέννησις μας τοῦτου εἶνε ἔργον· καὶ ἂν ἐγείνομεν νέα κρίσις διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἂν εἰμεθα σήμερον ἱκανοὶ νὰ καυνομεν καὶ ἔργα ἀγαθὰ καὶ μὲ αὐτὰ ὀφείλωμεν νὰ ζῶμεν, ἐναρέτως φερόμενοι καὶ περιπατοῦντες, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς βουλὴν τοῦ Θεοῦ, τοῦτο ὅλον εἰς τὴν θείαν χάριν τὸ χρεωστούμεν.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ μας εἰς τὰ Ἀπαντα Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομὰς των νὰ σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσι αὐτὰς διευκολύνοντες αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ κατὰ τὸ ἐνὸν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ πολυτίμου τούτου ἔργου.

Εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θέλει ἀποσταλεῖ τὸ Ε'. τεύχος ὅστις δὲν ἐξώφλησε τοὺς προηγουμένους λογισμοὺς του.
(Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου).

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐν Ἀθήναις ἐν Β'. Δημοτικῇ σχολῇ τῶν ἀρρένων Κυριακῇ 10 Νοεμβρίου ὥρ. 6—7 μ.μ. Μιχ. Γ. Γαλανός.
Ἐν Πειραιεὶ τὴν μὲν Πέμπτην 7 Νοεμβρίου ὥρ. 7—8 μ.μ. ἐν τῷ παρὰ τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Παρθενωγωγείῳ Μιχ. Γ. Γαλανός, τὴν δὲ Κυριακὴν 10 Νοεμβρίου ἐν τῷ Ζωννείῳ Ὀρρανοτροφεῖῳ ὥρ. 3—4 μ.μ. Κ. Διαλητμάς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΛΛΗΜΑ
86—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—86